

המור השביעי

על הסת' א"בז

שעסק בפרוקו של רמון ובליי
 משים הפעל בידיו מנגנון הפצוץ.
 אלבו לא השליך את הרמון מידו
 להמלט על נפשו. כיון שאיש היה
 עמו באהל. הוא נק עם הפצצו
 החוצה. אך בראותו כי גם שני
 אנשים החל רץ עמה אל הדי
 השומם בקראו בקול "רמון רמון".
 הוא נתרטק כתם ארבע השניות
 אשר בין נקירת הפיקה ובין ההת'
 פוצצות. כל חבריו יצאו חיים.

רצת חיש. בלי עמד, כאילו
 אחזק הטרופ כי עי.
 רצת חיש ופנים האפילו
 כשני איש הפורץ לבז בז.
 מה מהרת לרוץ שאפילו
 הצטדק לא הספקת, אלבו.
 הה, חמום ונמקת לבלי-חש.
 שרש אפריקה, בן מרוק.
 הה, הוהר ללא סיג ובקם
 כאיש פרא אשר מעולם.

לא הלכת הסבר במשלחת
 את סגורות עם-עוליי-שימון,
 לא ידעת למד בנחת
 סגוריה על בני-אב-המון,
 רק פרצת כשר משחת
 וצוחת: רמון, רמון!
 הה, חמום ונמקת לבלי-חש.
 שרש אפריקה, בן מרוק.
 הה, זונק ושואג בקול רם
 ומרבה מהומה בעולם.

הרמון לאחור לא השלכת
 כי היה איש באהל רבוע.
 הרמון לפנים לא הטחת,
 כי נראו אנשים בחוץ.
 מה פערת, עינים פקתת,
 ובקדך כליון חרוץ.
 הה, משלך אלי סכך לבלי-חש.
 שרש אפריקה, בן מרוק.
 הה, קופא פעור מה ונדהם.
 לעיניו של רבון עולם.

או פרצת לרוץ על פני חלד,
 על תבל... לבקש בקרבה
 מקום אין בו לא איש ולא ילד
 והדרך כבדה ורבה
 ובקדך הפצצה המקפלת
 שהתחילה לספר עד ארבע.
 הה, פורץ ושוטף לבלי-חש.
 הה, צרת עלית מרוק.
 הה, יסוד רגרסיבי וגלם-
 סלקטיבי, רבון עולם!

את קורות העתים בחרט
 העברית תפרש ובעט-סו,
 את לבב התקופה הנסתרת
 מחפשת ידה בפנס...
 התקופה כמו לב גשברת
 אל ארבע שניזחיה, אלבו.
 אליהן היא פורעת כחש
 שרש אפריקה, בן מרוק.
 מתוכן היא הומה כמו ים -
 ויעיד בה רבון עולם.

כנראה לא הכל בדרך
 מפרש, כי עוד סוד בה ורג.
 שור, הזמן הכורע ברך
 כגמולו יהלל גם ילשו,
 אך ערבו הנצחי הוא ערד-
 שניזחיו החולפות, אלבו.
 הה, גופל על עפר כחש
 שרש אפריקה, בן מרוק.
 הה, מוטל פעור מה ונדהם.
 עד בינינו רבון עולם.